

ALLAH'IN DİNİNE HİZMET*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîne hamden kesîren tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Hamden kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih...

Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne, ve tâci ruûsinâ, ve tabîbi kulûbinâ muhammedini'l-mustafâ... Ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emma ba'dü fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsü kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetün bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fin-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasili ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ الْمُنْفِقَ عَلَى الْخَيْلِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَالْبَاسِطِ
يَدَيْهِ بِالصَّدَقَةِ وَلَا يَقْبِضُهَا

(طب. ك. عن سهل بن الحنظلية)

RE. 109/3 *(Inne'l-münfika ale'l-hayli fî sebîli'llâhi, ke'l-bâsıtı yedeyhi bi's-sadakati ve*

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

lâ yakbiduhâ)

Sadaka rasûlü'llah, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem, sevgili ve değerli kardeşlerim!

Ramazanınız mübarek olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri bu feyizli ayın her türlü maddî mânevî faydalarına, nimetlerine, rahmetlerine cümlelerinizi erdirdi, cümlelerinizi mazhar eylesin, hiçbirinizi mahrum eylemesin...

Peygamber-i zîşânımız Muhammed-i Mustafâ — *aleyhi efdalü'ssalevâti ve ekmelü't-tahiyâtî ve't-teslîmat*— Efendimiz Hazretleri'nin mübarek hadis-i şeriflerini, her birisi bir mücevher gibi olan mübarek sözlerini, nasihatlerini okuyoruz. El-hamdü lillâh, Allah nasib etti, kıtalar ötesinden aranızda tekrar dönüp okuma imkânını bulmuş olduk.

Bu güzel bilgileri okumadan önce Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-i pâkine mübarek Ramazan ayında bizlerden birer hediye olsun diye; Efendimiz'in iltifatına, sevgisine rızasına, teveccühüne nail olalım diye;

Peygamber-i Zîşânımızın mübarek âline, ashâbına ezvâcına, evlâdına, etbâına, ihvânına, hulefâsına verese-i Nebî olan evliyâllulah mürşid-i kâmillerimizin, sâdât u meşâyih-i turuk-u aliyyemizin, Ebû Bekr-i Sıddîk ve Aliyy-i Murtezâ'dan şeyhimiz kutbü'l-aktâb ve gavsü'l-vâsilîn Muhammed Zâhid Kotku ibn-i İbrâhim el-Bursevî Hazretleri'ne kadar turuk-u aliyyemiz silsilelerinden güzeleran eylemiş olanların ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri Allah rızası için mallarını, canlarını feda ederek, ortaya koyarak fethetmiş olan fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, Fatih Sultan Mehmed Han cennetmekân Hazretleri'nin ve ordusu mensubu gazilerin, şehidlerin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve hâsseten içinde toplandığımız, ibadet ettiğimiz, vaaz verdiğimiz İskender Paşa Camii'nin bânisi İskender Paşa Hazretleri'nin ve bu camiye zaman zaman tamir, tecdid ve tevsî etmiş olanların, tamirine masraf edenlerin ruhları için; içinden güzeran etmiş olan imamlar, hatipler, müezzinler, kayyumlar ve cemaatlerin çevresinde medfun bulunan mevtânın ruhları için;

Uzaktan yakından bu dersi dinlemeye şehirlerarası mesafelerden kalkıp gelmiş siz kardeşlerimizin, burada oturan kardeşlerimizin, bu vaazı dinleyen kardeşlerimizin; bundan sonra da banttın dinleyecek kardeşlerimizin ahirete göçmüş olan, tarihin içinde ta müslüman oldukları ilk zamanlara kadar gelmiş geçmiş ne kadar âbâ u ümmehât, ecdâd ü ceddâd, akraba u taallûkat varsa geçmişlerinin, sevdiklerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Bizler de şu dâr-ı dünyada —dâr-ı imtihandır— imtihan dünyasında vazifelerimizi Mevlâmızın rızasına uygun yapmayı başaralım, imtihanı kazanalım, Rabbimiz'in huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varabilelim diye; bizim de iki cihan saadet ve selâmetimize vesile olsun diye üç İhlâs-ı Şerife, bir Fâtiha okuyalım! Hem mevtâmıza hediye edelim hem kendimizin

dileklerimizi Mevlâmız kabul eylesin diye,
buyurun!

.....

a. Cihad İçin At Beslemek

Mukaddimedede Arapça metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 109. sayfasındaki 3. hadisi şeriftir. Atlarla ilgili bir hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

إِنَّ الْمُنْفِقَ عَلَى الْخَيْلِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَالْبَاسِطِ
يَدَيْهِ بِالصَّدَقَةِ وَلَا يَقْبِضُهَا

(طب.ك. عن سهل بن الحنظلية)

RE. 109/3 (*Inne'l-münfika ale'l-hayli fî sebîli'llâh ke'l-bâsıtı yedeyhi bi's-sadakati ve lâ yakbiduhâ*)

(*Inne'l-münfika ale'l-hayl*) “Atlara, at beslemeye, bakımına, eyerine, semerine, dizginine, nalına... para harcayan insan, masraf yapan insan; (*fî sebîli'llâh*) Allah'ın yolunda, –keyif için, gösteriş için, kumar için, at yarışı için değil– Allah'ın rızasını kazanmak için atı besleyen kimse, (*ke'l bâsıtı yedeyhi*)

¹ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XI, s.125, no:3566; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.179, no:17659; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.101, no:2455; Taberânî, *Mu'cemü'lKebîr*, c.VI, s.94, no:580; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.163, no:6204; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.208, no:6634; Sehl ibn-i Hanzaliyye RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.288, no:10534; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VIII, s.363, no:7483.

bi's-sadakah) sadaka için elini açmış, (ve *lâ yakbiduhâ*) elini hiç kapatmamış, cimrilik yapmamış, boyna veren insan gibidir.”

Veriyor boyna... Adam, mâşaallah çıkartıyor cebinden, tutuşturuyor onun eline, çıkartıyor cebinden tutuşturuyor ötekisinin eline... Alan adam bir bakıyor, büyük bir para; gözleri yaşıyor, seviniyor.

Nice muhtaç insanlar var muhterem kardeşlerim! Sizin çevrenizde ya vardır, ya yoktur, ya biliyorsunuzdur, ya bilmiyorsunuzdur amma, öyle fakara, öyle yoksul, öyle gariban, öyle mazlum, öyle mağdur insanlar var ki; Yirminci Yüzyıl'da kimisi tokluktan mide fesadına uğruyor, çatlayacak gibi göbeğini dolduruyor, kimisi açlıktan kenarda kıvranıyor. Hem bizim Türkiye'nin içinde böyle durumlar var, hem de İslâm alemini düşünecek olursak, Afrika'da, Asya'da, Orta Asya'da, Balkanlar'da böyle insanlar var.

Ziya Paşa diye Tanzimat devri şairlerinden birisi var, – edebiyat dersi görmüş olan herkes bilir– şiirinde diyor ki:

Firengistan'ı dolaştım, beldeler kâşâneler gördüm,

Dolaştım mülk-i İslâm'ı, bütün virâneler gördüm.

Frengistan Avrupa işte; Frenklerin, Fransızların, Almanların, İtalyanların, İspanyolların, Sırpların yaşadığı yer... *Frengistan* daha ziyade Fransa demek ama, Avrupa anlamında kullanılıyor.

Nereden çıkmış? Biz her sözün Türkçe'sini

arıyoruz, arkadaşlarla da şaka yapıyoruz. Ak-Televizyon bizim televizyonumuz; inşaallah yayınlanacak, başlayacağız yayına, hazırlık yapıyoruz, kolları sıvadık. Ak Türkçe de, televizyona ne diyeceğiz?

Haydi bakalım, yarış açacağız. Bir dahaki haftaya kadar cami kürsüsünden yarış! Televizyon kelimesi yerine Türkçe güzel bir kelime uydurup bulalım, onu kullanalım! Ak TV. Kimisi de *tivi* diyor. İngilizce T harfine Ti dedikleri için. Öyle şey olur mu?

Ben mahsustan, şaka olsun diye AK-teve de demiyorum, Akdeve diyorum ama televizyona başka bir isim bulmak lazım.

“Frengistan” demiş, “Avrupa” ne oluyor? Ben Avrupa filan

tanımam. Benim aksakallı, nur yüzlü, mücahid, mübarek dedelerim *Frengistan* demiş ya; *Frengistan*, tamam.

“—*Frengistan*’ı dolaştım, beldeler kâşâneler gördüm.” diyor. Hakîkaten de öyle, adamlar öyle koruyorlar ki beldelerini... Öyle güzel muhafaza ediyorlar ki; köşkler, caddeler, parklar, mezarlıklar...

Bizim mezarlıklar yağmalanır, çalınır, ölülerin dişleri sökülür. Her mezarın kafa tarafından açıyorlarmış, el sokup ölüyü araştırıyorlarmış, kafatasını çıkarıyorlarmış, çenesinde altın varsa söküp alıyorlarmış. Yâni mezarda bile rahat yok, Vehbi Koç bile rahat etmedi, parası pulu para etmedi, mezarda rahat olmadı.

Orada her şeyi muhafaza ediyorlar. Adam diyor ki ekmek fabrikası, 1389'dan beri faal... Bizim Fatih Sultan Mehmed Han'ın dedesinin zamanı... O zamandan beri adam o müesseseyi ayakta tutmuş. Bu nedir? Bir işi götürmek, devam ettirmek demektir. Çok önemli...

b. Tarihî Çevreyi Korumak

Muhterem kardeşlerim, iyi bir işi, başlattığı bir işi, yaptığı bir ibadeti devam ettirmek, kurmuş olduğu bir vakfı devam ettirmek, kurmuş olduğu bir hayırlı derneği devam ettirmek, başlattığı bir hayırlı çalışmayı devam ettirmek; bu çok önemli!.. Sebat deniliyor buna, yâni sağlam, kaymıyor ayağı, düşmüyor oradan...

İşte sebat etmek... Sebat, güzel ahlâktan bir tanesidir. Sebatkâr olmak, dönekmek olmamak... Döneklerle bazen diyorlar ki, maymun iştahlı... Bir ona hevesleniyor, onu bırakıyor başka şeye hevesleniyor, onu bırakıyor başka şeye hevesleniyor... Hiçbir şey tam değil.

Benim rahmetli dedem;

“—Olur mu işi yarım bırakmak?” derdi.

Küçükken beni alırdı, bağa götürürdü. Bağda üzümlere ilaçlar ekerdi, kükürt ekerdi, göztaşı püskürtürdü, hastalık olmasın diye...

“—Dede artık gidelim!” derdim ben, küçük, okula gitmeyen çocuğum...

“—Olur mu evlâdım, işi yarım bırakıp gitmek olur mu? Sonra ne derler biliyor musun: ‘Yarım işli, çapa dişli’ derler.” derdi.

Çapa dişliler gözümün önüne gelirdi, ben de korkardım.

İşi yarım bırakmak olmaz, işi devam ettirecek. Ne zamandan beri? Tâ Peygamber-i Zîşanınımız'dan beri bu böyle...

Bak, İskender Paşa İkinci Bayezid devrinin adamıdır; bak camisini ayakta tutmuşuz, genişletiyoruz, güzelleştiriyoruz. Eskiden, Hocamı Mehmed Zâhid Kotku Rh.A. buraya gelmeden önce burası nasıldı, biliyor musunuz? Bilemezsiniz, nereden bileceksiniz, çoğunuz yenisiniz; Hocamız'ı tanıyanlarınız da var ama, tanımayan çoğunlukta...

Arka taraf çöplüktü. Şu binaların olduğu yer, şadırvanın arka tarafı mahallenin çöplüğüydü. Duvar vardı orda, oraya mahalleli götürüp çöplerini dökerdi. Şu yan tarafta küçük küçük evler vardı. Ama, eskiden herhalde caminindi de parça parça çalınmış, parça parça el değiştirmiş.

Şimdi bir caminin yanına gidiyorum, bakıyorum, caminin yanından yol gidiyor. Meselâ, şuradaki Dülgerzâde Camii'nin son cemaat yerinin bir kubbesi eksik, kemerin yarısından kesilmiş. Yol geçireceğiz diye kesmişler kemeri... Öyle şey olmaz! O tarihî bir eser... Tarihî eserin kılına dokundurtmaz Almanlar. Yüz sene geçti mi üzerinden, "Yüz sene geçmiş, bu tarih oldu." derler, kılına dokundurtmazlar. Dış tarafı aynen muhafaza edilecek.

Tarih sevgisi var, vefâ var... Bütün alimlerinin el yazıları saklı. Ben bir müzeye gittim; falanca

alimin filânca tarihte yazdığı mektuplar... Fişlemişler, kitapları değil el yazılarını fişlemişler.

Şimdi bizde kitaplar çalınıyor, müzeler çalınıyor, mezar taşları çalınıyor, nerdeyse camiler çalınacak. Bir de bakacaksın, falanca cami yok; çalınmış, hırsızlar başka bir ülkeye kaçırmışlar meselâ... Bakarsın teknikleri gelişir, hırsızlar bunu da yaparlar. O hale geldi.

Her şeyi korumak çok önemli... Vefalı olacağız, sadık olacağız.

c. Medâr-ı İftiharımız Olan Şeylere Sahip Çıkalım!

Şimdi gelelim, bu kadar açıldıktan sonra dönelim hadis-i şerifimize:

“—Allah yolunda atlara para harcayan kimse, elini açmış hiç kapatmayan, boyna hayır yapan insan gibidir.”

Hayra çok ihtiyaç var, hayrı çok yapmamız lâzım! Hem insanlara hayır yapmamız lâzım, hem tarihimizi korumamız lâzım, hem mefâhirimizi, medâr-ı iftiharımız olan şeyleri korumamız lâzım!

Biz meselâ, medâr-ı iftiharımız olan şeyleri korumak için, bir sürü bölgede, şehirde, kasabada ahlâk, kültür, çevre derneği kurdurtuyoruz kardeşlerimize, kuracaksınız.

“—Yazıklar olsun!” diyorum ben; “Siz bir şehirde, kasabada olacaksınız da orada bizim bir dernek faaliyetimiz, böyle bir çalışmamız

yoksa, yazıklar olsun!.. Niye derviş oldun sen?"

Derviş ne demek? Elini kolunu sıvamış, Allah'ın yoluna hizmet etmeye hazır insan demek... Dervişler hazır asker demek... Çalışkan, arı gibi uçan, karınca gibi çalışan insan demek... Hem de güzel huylu demek. Dervişlik güzel huydan ibaret...

Tarihî çevreyi korumak, mefâhirimizi korumak... Ne yaptık meselâ, gittik Gümüşhâne'de bir Gümüşhâneli toplantısı yaptık, iki gün sürdü. Vali geldi, belediye başkanı geldi, profesörler geldi, herkes geldi. Gümüşhâneliler dediler ki:

“—Yâhu, bizim böyle dünyanın tanıdığı, dünya çapında yetiştirilmiş bir alimimiz varmış da, sizden öğrendik; Allah sizden razı olsun!” dediler.

Bilmiyorlar Gümüşhâneli Ahmed Ziyâüddin Efendimiz'i... Padişahlar elini öpmüş, hürmet etmiş. Mısır'da talebeleri var, Endonezya'da talebesi var... Herkes tanıyor, seviyor, biliyor, hürmet ediyor. Bizimki bilmiyor, Gümüşhâneli bilmiyor. “Ben Gümüşhâne'denim, Gümüşhâneli Ahmed Ziyâüddin Efendi gibi insanlar yetiştirmiş yerdenim!” demesi lâzım. Bilmiyor, bir şeyden haberi yok.

Geldik, Düzce'de Muhammed Zâhid el-Kevserî Hazretleri (1879- 1952) için bir toplantı tertipledik, bir sürü ilmî konuşmalar oldu. Düzceli-lerin ağzı açık kaldı. Bu kim?.. Cihanda şöhret yapmış olan Düzceli bir alimimiz. Bizim dergâhtan, bizim tekkenin eskilerinden... Adı da Hocamız'ın adına benziyor Muhammed Zâhid-i

Kevserî... Kafkasyalı bir alim. Mısır'a gitmiş, Mısır'da öyle ilmini isbat etmiş ki, Mısırlılar hayran kalmışlar. Makaleleri toplanmış, hakkında doktora tezleri yapılmış.

Bir insanın hakkında doktora tezi yapılması, onun çok mühim bir insan olduğunu gösterir. Sıradan bir insan için yapmazlar böyle bir çalışmayı...

Bunları tanıtmak için toplantılar yaptık. Yapacağız, her güzel şeyimizi yerden kaldıracacağız, tozunu silkeleyeceğiz, lâıyk olduğu yere koyacağız, koyacaksınız. Elbirliğı ile çalışacağız, bu memlekette öğünülecek, beğenilecek, hakîkaten güzel olan, Allah'ın sevdiği, kulların hayran kaldığı neler varsa, onları pırıl pırıl ortaya çıkartmamız lâzım!

Onlardan birisi ne meselâ, Süleymaniye Camii... Şimdi bir yaşlı, asâletli, evliyâullahtan birinin soyundan, çok kıymetli bir ihvânımız Süleymaniye üzerinde çalışıyor, hesaplarına hayran kalmış.

“—Öyle ince hesaplar, öyle esrârengiz ilişkiler var ki, Süleymaniye Camisi bir harika! Mimar Sinan Hazretleri evliyâullah; evliyâ olmasa bu kadar ince hesaplı şeyi yapamaz.” diye kitaplar yazmış.

Böyle yüzlerce dosya getirdi, bana emanet etti:

“—Ben ihtiyarladım, bundan sonra Süleymaniye'yi korumak sizin vazifeniz hocam!” dedi, bana havale etti.

Evet, Süleymaniye'yi de koruyacağız, her türlü

medar-ı iftiharımız olan şeyi koruyacağız.

Bunlar da neden oluyor; sadaka için, hayır için insanın elini açması lâzım, himmetinin çok olması lâzım!.. Himmet de hem koşturmakla, gayretle olur, hem de fedâkârlıkla olur. Mâlî fedâkârlık, bedenî fedâkârlık; kardeşini tercih etmek, ona vermek, kendisi yememek, yedirmek; giymemek, giydirmek... Tasavvuf bu, yâni güzel ahlâk... Hepimiz öyle olacağız. Bizden kötü bir huy, kötü bir hal görmeyecekler.

Tasavvuf Kur'an-ı Kerim'de Allah'ın:

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا

(الشمس: ۱۰-۹)

(*Kad eflaha men zekkâhâ. Ve kad hâbe men dessâhâ.*) “Kim nefsi terbiye ederse felâh bulur; etmezse mahvolur, perişan olur.” (Şems, 91/9-10) dediği nefsi terbiye etme yolu, güzel ahlâkı kazanma yolu, evliyâullah büyüklerimizin yoludur.

Hacı Bayram-ı Velî'nin yolu, Aziz Mahmud-u Hüdâî Hazretleri'nin yolu, Yunus Emre'nin yolu, Mevlânâ Hazretleri'nin yolu, Eşrefoğlu Rûmî'nin yolu... Bunlar muhteşem insanlar, bunlar harika insanlar; bunları tanıtmamız lâzım!

Bilmiyor millet, açıyor ağzını, tepeden tırnağa bütün tarihini kötülüyor, bütün eski büyüklerini kötülüyor, tarikatı kötülüyor, tasavvufu kötülüyor, şeyhleri kötülüyor... Haftalardır yalan, dolan, iftira... Görüyorsunuz; çalışmak lâzım!.. Çünkü anlatmazsan bilmez, çamurun

içine düşmüş mücevheri çakıl taşı sanır, anlamaz; çünkü çamurlandı üstü... Ama şöyle bir yıkarsan, temizlersen;

“—Yâhu, bu yakut, senin haberin var mı?.. Baksana bu hakîkî yakut!”

“—Nereden bileyim?..”

“—Bak, camın üstüne bir sürt! Cızzzt... Bak camı çizdi. İşte bu yakut, bu taklit taş değil...”

Mücevherin kıymetini kuyumcu bilir. Siz kuyumcu gibi mücevherin kıymetini bileceksiniz.

Yere düşmekle cevher sakıt olmaz kadr ü kıymetten!

Çamura düştü ise bile, cevher cevherdir. Altın yüzük, elmas küpe çamurun içine düştüyse bile, bulan yaşadı. Çünkü çamurlandı diye elmasın, pırlantanın kıymeti düşmez; yıkarsın gider. Altının kıymeti düşmez, çünkü altın paslanmaz; altın soylu bir madendir.

İşte o kıymetleri biz anlatacağız, biz öğreteceğiz. “Yâhu kardeşim, bak şu adam ne kadar büyük fedâkârlık yapmış!.. Bak şu adam vatan için canını vermiş, kanını akıtmış, hayatını fedâ etmiş!.. Bak şu insan şu kadar masraf etmiş, şöyle eserler ortaya koymuş.” diyeceğiz.

Süleymaniye dünyanın en büyük, en önemli eserlerinden biri... Bir tarafı çöplük, bir tarafı mezbele... Bir tarafı satılmış, başkalarının eline geçmiş, başka işlerde kullanılıyor. Bir tarafı pisletiliyor, kirletiliyor... Mefâhirimize sahip çıkacağız.

d. Cihad İçin Masraf Etmek

“Allah rızası için, Allah yolunda atlara masraf eden kimse, elini sadaka vermek için açmış da hiç kapatmayan, boyna sadaka veren insan gibidir.” diyor Peygamber Efendimiz SAS...

O zaman hepimiz birer tane at besleyelim... Arkasından itip asansöre tıkarız, üst kata çıkartırız, balkona bağlarız...

“—Hocam, biraz zor...”

Haa, onun için zâten ben size diyorum ki, bu apartman usûlü de; bak adı bile yabancı, buna da Türkçe bir şey bulmamız lâzım! Apartman eskiden yoktu, her evin az çok bahçesi vardı, evler bahçeli idi. Ne güzeldi bahçeli bahçeli evler... Bütün buralarda, şu caminin etrafında hep bahçeli bahçeli evler vardı, konaklar vardı. Karşıda yüksek duvarların ardında bahçeler vardı. Şimdi hep apartman oldu.

Yâni, “*Delik demir icad oldu, mertlik bozuldu.*” dediği gibi, bu apartmanlar çıktı, ne at besleyebiliyoruz, ne horoz besleyebiliyoruz, ne tavuk besleyebiliriz. Halbuki horoz da çok mübarek bir hayvan, at da çok sevaplı bir hayvan...

“—E ne yapacağız hocam, o benim dört mislim masraf çıkartır.

Ben şu kadarcık ekmekle yetinirim, bir at aldık mı benim bütçemi bir günde sömürür, bitirir. Ben ondan sonra o atı ne yapacağım?”

Dođru tabii, Őartlar deđiŐti. Niye bu kadar medhetmiŐ Peygamber SAS Efendimiz atı; biraz onu dűŐnelim. Niye medhetmiŐ?.. At ne iŐte kullanılıyor? Cihadda kullanılıyor. Kıvrak bir hayvan, yaya bir insanın harpteki baŐarisından daha bűyűk baŐarı sađlıyor. Atın űstűne sűvarisi biniyor, oradan oraya koŐturuyor, baŐarı kazanıyor; kaŐ tane yayaya bedel... Yâni, iyi bir harp malzemesi.

Bizim Osmanlı dedelerimiz Firengistan'a her yıl sefer yaparlarmıŐ. At űstűnde giderlermiŐ, at űstűnde uyurlarmıŐ, at űstűnde cihad ederlermiŐ. At çok ۆnemli...

Yaya da giderlermiŐ. YeniŐeri yaya gidermiŐ, sessiz sedâsız iki yűz bin kiŐilik ordu çıt çıkmadan sefer yaparmıŐ; zafer kazanır gelirmiŐ. O kadar bűyle gűzel...

Tarihimizi asanız, tarih bilen insanların sohbetine gitseniz bayılırsınız. Bizim Ak Radyomuzu dinleyin, cebinize kűcűk bir radyo alırsınız, Őuranıza da bir kulaklık takarsınız; kimseyi rahatsız etmeden dinlersiniz. Hazine, her tűrlű bilgi var.

Neden ata bu kadar sevap veriliyor, niye at beslemenin sevabı bu kadar çok?.. Cihada yaradığı için, cihad malzemesi olduğundan.

Cihada yarayan her Şeyin sevabı fazla... Meselâ Peygamber Efendimiz'in bir hadis-i Şerifi var:

“KiŐinin kılıcını kuŐanmıŐ olarak kıldığı namaz, kılıŐsız kıldığı namazdan yedi yűz kat daha sevaptır.”

Şimdi beni böyle cübbemin kenarından kılıç kuşanmış olarak düşünün: Şakır şukur, şakır şukur... Ne oluyor?.. Bir dönüp bakacaksınız, Es'ad Coşan Hoca kılıcıyla camiye giriyor. Hiç şaşırmayın, kafasını acaba bir yere mi vurdu, başına bir şey mi düştü filân demeyin. Peygamber Efendimiz ne diyor: “Kişinin kılıcını kuşanmış olarak kıldığı namaz, kılıcsız kıldığı namazdan yedi yüz kat daha sevaptır.”

Az mı?.. Kıldığınız namaza göre 699 tane daha, az mı kâr? Ne dersiniz? Az değil. O zaman her birimiz birer kılıç edinelim, şakır

şukur caminin içi böyle kılıçlı insanlar...

“—Hocam, bu deminki ata benzedi. Atı merdivenlerden tangır tungur dokuzuncu kata nasıl çıkartacağız, balkonda nasıl besleyeceğiz?.. Bu kılıcımızla biz minibüse nasıl bineceğiz, belediye otobüse nasıl bineceğiz, sokakta nasıl yürüyeceğiz?”

Bunların hikmeti ne: Cihad! Cihadın hikmeti ne: İslâm'ın bekâsı, İslâm'ın i'lâsı, İslâm'ın korunması, müslümanların korunması, Allah'ın dininin yayılması, doğrunun öğretilmesi, şirkin küfrün yeryüzünden silinmesi... Cihadın anlamı ne: İnsanla Allah arasındaki mânileri kaldırmak...

Neden Yunanlı, Sırp, Bulgar, Fransız, falanca filânca gâvurcuklar yanlış inanç içinde?.. Neden Hintliler öküze tapıyor, neden Japonlar güneşe tapıyor, imparatorları güneşin oğlu diye inanıyor, bu kafadaki sakatlık neden?.. Bunlara niye doğru inancı öğretmiyoruz?.. Niye bunlar

bu yanlış işleri yapıyorlar? Niye Allah'a kulluk etmiyorlar da puta tapıyorlar?

Şimdi biz Avustralya'da Volongog diye bir şehre gittik... Orada bilmem kaç dönüm, yüzlerce dönüm arazi üzerinde budistler bir ibadet külliyesi meydana getirmişler. Kaç tane bina var. Hocam şurayı görelim dediler, gittik gördük. Puthane, puthane, puthane... Puthane ama, İskenderpaşa'nın cemaatini alacak yeri yok; adam yüzlerce dönüm araziye öyle kocaman, öyle muhteşem binalar yapmış ki, 56 milyon Avustralya doları para harcamışlar puthane yapmağa...

Şu adamların putlarını bir görelim, nelere nasıl tapındıklarını görelim, paraları nerelere harcadıklarını görelim dedik, gittik gördük. Çiçekli bir bahçe, çok güzel, saray bahçesi gibi güzel... Tabî o kadar para harcanınca güzel olur. Merdivenlerden çıkıyorsun, çıkıyorsun, içeri giriyorsun; koca göbekli, şişko putlar... Bir salonun duvarına da küçük küçük on iki bin tane put koymuşlar. Küçüklü büyüklü putlar, putlar, putlar...

Bir salona da girdik; orada bekleyen budist rahibi, şöyle bir naylon torbacık içinde yirmi-otuz pirinç var, bize verdi.

“—Ne olacak?” dedik.

“—Putu sunacaksınız.” dedi.

Öyle şey olur mu, ben müslümanım el-hamdü lillâh... Ne yapacak bu pirinci?.. Pilav yapacak gâlibâ... Ben reddettim tabî...

Gezdik ama, çok acı bir şey ama, insanlar putlara tapıyor. İnsanlar güneşe tapıyor. Halbuki bu güneşten başka bir sürü güneşler var bu dünyanın semasında... İnsanlar elleriyle yaptıklarına tapıyor, insanlar cahil, insanlar gâfil, insanlar aldatılmakta, insanlar aldanmakta... Hak yola saldıranlar, gitsinler de putperestlerle uğraşsınlar!

İşte insanların Allah'tan gayriye tapmalarını engelleme çalışmalarının hepsine cihad derler. Cihad ne imiş: İnsanları Allah'a kul etme çabasıymış... Allah'tan gayriye kulluk etmekte olanları hakka döndürme çalışmasıymış... Allah'tan gayriye taptırtmama çalışmasıymış.

Cihad çok mühim bir çalışmadır, çok sevaplı bir çalışmadır, her şeyi sevaptır. Cihad yapmak için kılıç taşırsın, namazın yedi yüz misli... At beslersin, elin açık boyna sadaka veriyormuş gibi at canlı durdukça sevap kazanırsın, her adım attığında sevap kazanırsın... Şehid olursan, kanını ilk damlası yere damlarken, Allah cenneteki yerini gösterir insana... Cennetlik olduğu kesin... Cihadın bir sürü böyle fazileti var.

“—Peki hocam tamam, yavaş yavaş iknâ olmağa başladım, bir at edineceğim, bir de kılıç...”

Şimdi atın olsa, kılıcın olsa, küfrü engelleyebilir misin, kâfiri İslâm'a getirebilir misin, İslâm ile insan arasındaki mânileri atla, kılıçla kaldırabilir misin?..

Kaldıramazsın! Şimdi mânileri kaldırmak için başka çalışmalar yapmak lâzım!..

e. Müslümanların Korunması

Doksan tane yalancı, şamata edip şurada yalan yanlış şeyi bangır bangır bağıyor, doksan milyon insan burada bağırarak malzemesi yok, onlar kadar sesi çıkmıyor. Kızıyor, üzülüyor, yalan söylediğini biliyor, iftira ettiğini biliyor, alçaklığını biliyor, bir şey yapamıyor. Neden?.. Vasıtası yok!

Bak ne demiş büyüklerimiz: “*Alet yapar, el öğünür.*” Aletleri almış adam, doksan milyona, altmış milyona meydan okuyor. Ne yapacaksınız?.. Aletleri sen de alacaksınız. Aletler olmadığı zaman atın üstüne binip kılıcını sallarsan, – Beyazıt Meydanı’nda veya Fatih Camisi’nin avlusunda– gülerler adama... Derler ki: “Bir de senin kafanda huni eksik; bir de şöyle tersine huni tak!” derler.

Demek ki, Allah bize akıl verdiği için her şeyin sebebini, hikmetini düşüneceğiz. Peygamber SAS Efendimiz zamanının cihad malzemesi o idi, bu zamanın cihad malzemesi neyse bunu temin edeceğiz. Hepimiz vebal altındayız, hepiniz vebal altındasınız, hepiniz çalışacaksınız!

İslâm savunulamıyor, müslümanlar mağdur, müslümanlar mazlum, müslümanlar maktul, müslümanlar mahbus... Küfür serbest, küfür zengin, küfür kuvvetli, küfür yaygın, küfür etkili... Tamam mı? O zaman çalışacaksınız! O zaman vazifeni yapmıyorsun, vazifemizi yapmıyoruz, vebal altındayız. Kendi kendimize oruç tutuyoruz, burada namaz kılıyoruz ama, İslâm geriliyor. Müslümanlar mazlum ve mağdur

olduğu için geriliyorlar.

Biz şimdi Avustralya'dan gelirken Malezya Kuala-Lumpur havaalanında indik, uçak değiştireceğiz. O arada baktım, çizmeli kadınlar, çizmeli erkekler; gözlerime inanamadım. Şalvarlı, çizmeli, örtülü, sakallı mübarek insanlar bir sürü... Kuala-Lumpur havaalanını doldurmuşlar, yerlere oturmuşlar garibanlar... Anladım işin ne olduğunu, yanlarına gittim;

“–Türkistan?..” dedim.

“–Çin...” dediler; Çin filân değil Türkistan... Belki o kelimeyi bilmiyorlar. “Çin!.. Çin!..” dediler, beni anlamadı zannettiler.

“–Sinkiang, Sincan?..” dedim.

Anlamadılar. Bölgelerinin adı o... Şimdi Sincan kasabası, şehri var ya, oradan geliyor. Nasıl bizim İstanbul'da Yeni Bosna semti var, Bosna'dan geliyor hatıra... Horasan kasabası var Ağrı'ya giderken, Horasan'ın hatırasına... Konya'nın Taşkent kasabası var, nasıl Özbekistan'daki Taşkent'in hatırasıysa... Öyle ama Sincan'ı bilemedi, Türkistan'ı duymamış, bilmiyor, unutturmuşlar. İnsanlar unutturulmuş, kandırılmış.

“–Kaşgar?..” dedim, hepsinin gözleri açıldı, yüzleri güldü. Tamam, iletişim sağlandı.

“–Mekke'ye mi gidiyorsunuz?” dedim, güldüler başlarını salladılar.

Hepsi mübarek insanlar, evliyâ gibi tertemiz insanlar ama üç asır, dört asır gerideler... Çizmeler giymiş kadınlar, şalvarlı... Belli ki atın

üstünden inmiş gelmişler. Dizine kadar çizmeli, adamlar da öyle... Orta Asya Kuala-Lumpur'a gelmişti.

Acıdım, ağlayacağım geldi, ağlamaklı oldum. Neden?.. Çevre o kadar gelişmiş ki, Kuala-Lumpur, Malezya, Avustralya, Honkong Yirmi birinci Yüzyıl'a ayak basmış, bizimkiler dört asır geri... Dört asır geri zavallılar... O tarihte, o kıyafette...

“—Ben Türkiye'denim.” dedim, çok sevindiler. “İstanbul...” dedim, sevindiler.

Benim onlarla mülakat yapmam lâzımdı, resim çekmem lâzımdı. Konuşmam lâzımdı, sormam lâzımdı, sizlere de bunları anlatmam lâzımdı. Şimdi nasib oldu, şimdi anlatıyorum.

Yâni neyi anlatmak istiyorum: Müslümanlar üç asır, dört asır, iki asır, elli yıl, otuz yıl geride...

İngilizce bir dergide ben kardeşiniz için yazı yazmışlar. Ben biraz gericilerin başıyım ya, bizim hakkımızda dışarda yazı yazıyorlar. İçerden de yazıyorlar, radyolarda, televizyonlarda namımız yürüyor. Ne demişler:

“—Prof Dr. M. Es'ad Coşan cemaatinden on yıl ileride, cemaati hocasından on yıl geride...”

Çok utandım. Bir şeyler anlatmak istiyorum, siz anlamıyorsunuz, benim ne demek istediğimi o anlıyor, diyor ki:

“—Cemaati hocayı takip edemiyor, on yıl gerisinde...”

Halbuki bizim elli yıl önde olmamız lâzım, elli yıl sonrasını bilmemiz lâzım, ona göre

hazırlanmamız lâzım, devir o devir!.. Televizyonlarımızın olması lâzım!.. Bak, ulusal televizyonumuz yok. Neden? Kör olmayasica para yüzünden. Paramız yoktu ulusal televizyona müracaat edemedik.

Sizden de para istemiyoruz, para veriyoruz biz; kimseden para istediğimiz yok... Kimsenin parasında gözümüz yok, para da istediğimiz yok. Ama hizmet yapılacak, ulusal televizyona çıkamadık. Keşke dilenseydik, ulusal televizyona çıksaydık... Keşke bir televizyonumuz olsaydı, şimdi ne kadar iyi olurdu.

Neden?.. Bu zamanın kılıcı televizyon, o kesiyor. Bu zamanın atı teşkilatlar, dernekler, vakıflar... Onun için dernekler, vakıflar kuruyoruz; kolejler, üniversiteler kuruyoruz.

Şimdi ben takip ediyorum basında ve yayında, televizyonda bize ne gibi tenkitler yakıştıyorlar filân diye... Birileri diyor ki:

“—Cemaatler holdingleşti. Bunlar ahiret cemaati iken dünya cemaati oldu...” Battı mı? Battı galiba sana?.. Biz ahiret cemaati olacağız, sen de o zaman: “—Bu koyunlar burada otluyorlar, kuzucuklar otlasınlar, semirsinler; sırası geldikçe ben bunları birer birer keserim. Kuzu etinden şiş kebab da ne kadar tatlı olur. Postunu da güzelce dericiye terbiye ettiririz, araba koltuğuna hakîkî deriden sıhhatli kılıf yaparız!” diye, postumuzu kullanacaklar, etimizi yiyecekler, kemiğimizden de belki ilaç yaparlar, belki bir yerlerde kullanırlar. Yâni, “Cemaatler ahiret işiyle uğraşacak, efendim

para ile ne işi var?” diyorlar. Para ne? Para da bir vasıta... Onun için, Peygamber SAS Efendimiz bir hadis-i şerifinde buyuruyor ki:²

نِعْمَ الْمَالُ الصَّالِحُ لِلرَّجُلِ الصَّالِحِ

(حم. حب. ك. طس. ش. ع. هب. كر. عن عمرو بن العاص)

(*Ni'me'l-mâlû's-sàlih, li'r-racüli's-sàlih*) [Sàlih bir mal, sàlih bir adam için ne güzeldir.] “—Sàlih bir insana, sàlih bir para ne kadar iyi gider, ne kadar yaraşır.” Çünkü hayır yapar, hasenat yapar, himmet eder, gayret eder, zahmet eder, masraf eder bir hastane yapar, bir okul açar, bir hayırlı faaliyette bulunur. Bunlar hep para ile oluyor.

Peygamber Efendimiz'in zamanında para yok muydu? Peygamber Efendimiz'in ashabı para harcamadılar mı? Peygamber Efendimiz kalkıp cemaate konuştuğu zaman;

“—Allah rızası için ordu techiz edilecek, hadi

² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.197, no: 17798; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VIII, s.6, no:3210; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.3, no:2130; Buhârî, *el-Edebü'l-Müfred*, c.I, s.112, no:299; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.291, no:3189; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.263, no:7336; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.18, no:22628; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.91, no:1248; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.259, no:1315; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.186; Tayâlisî, *Müsned*, c.II, s.316, no:1061; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.XIII, s.268, no:5284; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *İslâhu'l-Mâl*, c.I, s.32, no:43; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.IV, s.653; İbn-i Asâkir, *Târihi Dimaşk*, c.XXXVI, s.143, no:100019; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.257, no:6757; Beyhakî, *el-Âdâb*, c.III, s.86, no:791; Amr ibnü'l-As RA'dan.

Keşfü'l-Hafâ, c.II, s.1821, no:2823; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.348, no:26199.

bakalım!” demedi mi, istemedi mi?

Parasız olmuyor işte, her şey para ile dönüyor.

Biz ahiret cemaatiyiz. En rahat tarafı bir köşede oturup tesbih çekmek, namaz kılmaktır. Ondan sonra kendi hayal dünyasında keyifli keyifli yaşamaktır. Ama karın nasıl doyacak, Çeçenistan’daki kardeşime ben nasıl yardım edeceğim, Bosna’daki kardeşimi nasıl kurtaracağım? Onu söyler misiniz!

Onun için çağdaş bütün vasıtaları arayacağız, bulacağız, Allah rızası için onları kullanacağız.

“—Hocam ben bunları anlamıyorum, oturalım, toplanalım, konuşalım!”

Biz oturduk, toplandık, konuştuk, karar verdik, ortaya çıktık, yapıyoruz; bizi izlemeye devam edin! Bu kadar basit... Vakıf kurmuşuz, dernek kurmuşuz, neler yaptığımızı yazmışız.

“—Efendim, tarikatlar gizli, karanlık kuruluşlar...”

Bizim hiç karanlık tarafımız yok... İşte vaazımız burada, biz de karşınızdayız. El-hamdü lillâh, çok şükür, Allah’a hamd ü senâlar olsun. İnsanı Allah sevsin, kimsenin sevgisini istemiyoruz biz...

Tamam, vakıflarımız var; Hakyol Vakfımız var, İlksav Vakfımız var, Sağlık Vakfımız var, kardeş vakıflarımız var... Derneklerimiz var yüzlerce, beş yüze yakın kuruluş var... Neden?.. Bu ictimâî kuruluşlar nedir: Bunlar silahtır, bunlar araçtır, bunlar hayrı çok yapmak için faydalı bir düzendir. Bunlarla çalışmalar güzel oluyor.

Hayrnnisâ Hastanemiz var, hanımlarımız gidiyorlar, Allah razı olsun diyorlar, tedavi oluyorlar. Şâdiye Hatun Kliniğımız var, Allah razı olsun, hastalara bakıyorlar. Doktorlarımız var, oda açtılar, burada haftada iki gün cemaati muayene ediyorlar.

Diyorum ki: Cemaatin her birine fiş çıkartalım, hasta olmadan muayene edelim, hasta olmadan tamir edelim adamlarımızı!..

Çöktükten sonra, duvar yıkıldıktan sonra değil de, kolaydan tamir edelim diyorum, yapmağa çalışıyoruz bunları...

Ben de biraz onurlu bir insanım, kimseden para istemek istemiyor canım... Olmadığı zaman da küsüyorum. Söylüyorum, yapılıyor. Yapılmazsa, “Ben söyledim bana ne?” diyorum, “Gidip de yalvaracak değilim ya!” diyorum.

Benden ders almış adamlar;

“—Tamam Hocam, sana derviş olacağız!” demişler; semtimize uğramıyorlar.

Kanı ey zalim benimle ahd ü peymân ettiğın?

Hani ahd ü peyman etmiştik, hani sen Allah yoluna girmiştin, Allah’ın askeri olmuştun, Allah’ın dinine hizmet edecektin, derviş olmuştun; ne oldu?

Adam Kayseri’den İstanbul’a çalışmaya gelmiş. Evini barkını, çoluğunu çocuğunu unutmuş. Kayseri’den yakma yakmış kadıncağız:

Yarım İstanbul’u mesken mi tuttun, Gördün güzelleri, beni unuttun; Sılaya gelmeye yemin mi ettin? Gayri dayanacak özüm kalmadı,

Mektuba yazacak sözüm kalmadı.

Düşünüyorum, duygulanıyorum, ağlayacağım geliyor. Gitmiş İstanbul'a çalışacağım diye, karısını çocuğunu unutmuş bir insan... Anlatılan bu...

Yakma yakarlardı eskiden, böyle şiir şeklinde yazarlardı, bestelerlerdi, ağlayarak söylerlerdi. Adet bu, bizim Anadolu'nun adeti... Yakma yakmak; ağıt , mersiye söylemek mânâsına...

Böyle mi olması lâzım?!.. Ahde vefalı, hizmet ehli, gayretli, himmetli insan olacağız. İslâm'ın ihtiyacı var, müslümanların ihtiyacı var! Çalışacağız; çalışana sevap çok, çalışmayana vebal var... Hepsi vebal, her şey vebal ve zarar dönüp dolaşıp çalışmayana gelir.

f. Allah'ın Dininin Yardımcıları Olalım!

Ben şimdi kendim İstanbul'da durmayabilirim. Yalova'da arkadaşlara söyledim, yer alın dedim, ben de aldım. Yalova'ya giderim ben, bir de at alırım, orda atı beslerim, bu hadis-i şerifi uygularım... Bir de kılıç alırım, Yalova'da kendi arazimin içinde dolaşırım. Bir de cami yaptırırım kenarına üç-beş arkadaşla namaz kılarım...

Yetmez!.. Hepimizin Allah'ın dinine akılla, mantıkla, her türlü imkân ve müktesebâtımızla, çağdaş şartlarla, aletlerle yardımcı olmamız lâzım muhterem kardeşlerim!.. Allah-u Teâlâ Hazretleri ayet indirmiş, buyuruyor ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû kûnû ensàra'llàh!*)
 “Ey iman edenler Allah’ın yardımcıları olun!”
 (Saf, 61/14) Bu ayet Kur’an-ı Kerim’in Saf Sûresi’nde... Allah sizlere sesleniyor, bize sesleniyor: (*Yâ eyyühe'llezîne âmenû*) “Ey iman edenler!” “—Buyur yâ Rabbi, emret yâ Rabbi!..”

(*Kûnû ensàrà'llàh!*) “Allah’ın dininin yardımcıları olun!”

Tebliğ ettim mi?.. Herkes hizmet edecek, hepiniz hizmet edeceksiniz. Karıncanın bile hizmeti vardır. Bir binanın yapılmasında köşe taşına da ihtiyaç vardır, kum tanesine de ihtiyaç vardır. Herkesin İslâm’a faydası olabilir. Çocuğun bile, kadının bile, yaşlının bile, ihtiyarın, hastanın bile... Hiç olmazsa dua eder.

Ne buyuruyor Peygamber Efendimiz:³

إِنَّمَا تُرْزَقُونَ وَتُنْصَرُونَ بِضِعْفَائِكُمْ

(ت.د.حم. عن أبي الدرداء)

(*Innemâ turzakûne ve tûnsarûne bi-duafâiküm.*)
 [Sizin rızıklanmanız ve zafer kazanmanız zayıflarınız sebebiyledir.]

Size Allah niye rızık veriyor, size niye Allah

³ Tirmizî, *Sünen*, c.VI, s.290, no:1624; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VII, s.162, no:2227; Neseî, *Sünen*, c.X, s.262, no:3128; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.198, no:21779; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.157, no:2641; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.345, no:6181; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.117, no:4139; Ebü'd-Derdâ RA’dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.179, no:6048; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.I, s.119, no:181; RE. 8/8.

gökten taş yağdırmıyor?.. Allah size niye yağmur yağdırıyor, nimet veriyor, sıhhat veriyor, afiyet veriyor, rızkı niye veriyor: İçinizdeki zayıflara acıyor, çoluklara çocuklara, yetimlere, dullara, hastalara, ağzı dualı ihtiyarlara acıyor, ondan veriyor. Yoksa, “Bu heriflerin ben canına okurum!” diyecek, taş yağacak gökten...

Yağar, yağabilir, yağmış; tarihte böyle helâk olmuş kavimler çok... İbret almak lâzım, tarih okumak lâzım, ilim öğrenmek lâzım, bilmek lâzım, aziz ve muhterem kardeşlerim!..

Bir hadis-i şerifte kaldık ama, bu hadis-i şerif sizin ve bizim saadet-i dâreynimizin anahtarıdır. Ramazan'da hepimiz oruç tutuyoruz.

“—Keyfiniz yerinde mi?.. *Keyfe hâliküm yâ ihvânî?* Nasılsınız ey kardeşler, iyi misiniz, hoş musunuz?”

“—İyiyiz hocam! Sahurda kalktık börekleri, çörekleri yedik, kaymakları höpürdettik, çayları içtik, meyvaları yedik...” vs.

“—Sırtınız pek mi?”

“—Pek...”

“—Üşüyor musunuz?”

“—Üşümüyoruz, cami kaloriferli, her şey tıkırında...”

“—E biraz korkunuz yok mu?”

“—Evde bizim hanım şimdi iftariye yemekler hazırlamıştır; dolmalar, sarmalar, kebaplar, çorbalar, tatlılar... Hepsi hazır. Endişem yok, bir korkum yok.”

“—Bu kadar rahat içindeyiz, bu kadar nimet içindeyiz; Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin emirlerini tutuyoruz Ramazan’da diye, Allahu Teâlâ Hazretleri’nin buyruğu üzereyiz diye sevinç içindeyiz, değil mi?”

Tutmuyoruz, tutmuyoruz Allah’ın emirlerini muhterem kardeşlerim!.. Allah’ın bizim orucumuza, teravihimize ihtiyacı yok; amma, müslüman kardeşlerimizin bizim yardımımıza ihtiyacı var!.. Bizim de Allah yolunda hizmet etmeye ihtiyacımız var; çünkü öyle yaptığımız zaman Allah’ın rızasını kazanacağız.

Bizim ihtiyacımız var. Vazifeyi tam yapmıyoruz, kendimizi aldatmayalım, nefsimizi oyalamayalım, uyumayalım, gözümüzü açalım!.. Vazifemizi yapmıyoruz. Müslümanlar vazifelerini yapmıyorlar, müslümanlar çağ dışı, müslümanlar üç asır geri...

Tabî, Orta Asya’da Rus ilim öğretir mi? İstedikleri her şeyi yaptırmışlar. Biz gezdik Özbekistan’ı, gördük.

Altmış kişi heyet halinde gittik Özbekistan’a... Dedim ki ben:

“—Resmî havadan sıyrılalım, halkla ilişki kuralım, tanıyalım halkı! Çarşıda pazarda dolaşın, kendinizi davet ettirin, bir eve gidelim!” dedim.

Bir eve gittik, oradan da birileri geldiler, konuşuyoruz, konuştuk, anlaştık. Orada söz sahibi birisi bana sordu:

“—Senin mesleğin ne?”

“–Emekli üniversite profesörüyüm.”

“–Sen?..”

“–Doktor...”

“–Sen?..”

“–Mühendis...”

Hepsi böyle kalburun en üstünde kıymetli eleman, her birisi Türkiye'nin gözbebeği insanlar... Hepimizi dinledi, şöyle acı bir ifade takındı yüzüne:

“–Yâhu, içinizde şöyle elinin emeğiyle çalışıp kazanan doğru düzgün bir adam yok mu?..” dedi.

Bak, Rus nasıl kafa vermiş ona!.. Elinin emeğiyle işçi olarak çalıştığı zaman Lenin'in istediği olacak, tam istediği... Çünkü işçi lâzım, ırgat lâzım pamuk tarlalarında çalışacak, fabrikalarda çalışacak, ağır işleri yapacak... Onlara onu methetmiş, adamın gözü doktoru görmüyor, mühendisi görmüyor, profesörü görmüyor.

Hepimiz adamın gözünde sinek kadar küçük, zerre gibiyiz. İçimizden bir tanesi çıksaydı; “Hocam, benim tahsilim yok, ilkokulu bitiremeden ayrıldım. Nalbantta çalıştım, demirciyim, eşek nallıyordum. Şimdi bir fırsat oldu Özbekistan'a geldim.” deseydi, onu alnından öpecekti, “Tamam iyi, sen elinin emeğiyle çalışıyorsun.” diyecekti.

Elin gâvuru sana güzel şeyi öğretmez, sen kendin öğreneceksin!

Geri bırakmış, Orta Asya geri... Arnavutluğa

gitti arkadaşlar, yürekler acısı... Halbuki Türkiye'de bir sürü Arnavut var, belki içinizde de kaç tane Arnavut vardır. Yâhu, sizin Arnavutluğa karşı bir borcunuz yok mu?.. Arnavutluğa fabrika götürün, mektep götürün, bilgi götürün, hizmet götürün! Arnavutluğa yardım edin Allah rızası için...

Boşnaklar niye bu kadar sıkıntı çektiler, ileri insanlar olsalardı böyle olur muydu?.. Köylü hepsi, masum insanlar, temiz insanlar, Osmanlı... Güzel ama, iki asır öncenin insanı... Çağımızın insanı olsaydı böyle olmazdı.

Çeçenler öyle... Çünkü, elin gâvuru seni geliştirmez, senin yetişmeni istemez. Sen çalışacaksın, sen gayret edeceksin, sen koşturacaksın!..

Adapazarı'nın, Düzce'nin ahalisinin kökeni Kafkasya'dır; gidecek Kafkasya ile ilgilenecek. Filanca yerin ahalisinin kökeni Boşnaktır, Arnavuttur; gidecek ora ile ilgilenecek. Kenan Evren Arnavut kökenlidir; gidecek orayla ilgilenecekti. Kenan Evren'in Türkiye'de reisicumhur olmasının nimetini Arnavutluk görecekti. Neden?.. Babası Arnavut, kendisi Arnavut... Ordan gelmiş. Yâni hizmet etmesi lâzım biraz oraya...

Boşnakların nice fabrikatörleri var Bursa'da filân; biliyorum, çok kızıyorum. Niye Bosna'yı unuttunuz, niye Arnavutluğu unuttunuz, niye Batı Trakya'yı unuttunuz?.. Niye Kıbrıs'ı unuttunuz, niye Kafkasya'yı unuttunuz?.. Niye Orta Asya'yı unuttuk?.. Niye çalışmadık, niye çalışmıyoruz. Fırsat olduğu zaman niye gitmiyoruz, niye masraf etmiyoruz?.. Niye Allah

rızası için çalışmıyoruz, niye cihad etmiyoruz?.. Kul ile Allah arasındaki engelleri kaldırmak için var gücümüzle niye çalışmıyoruz?..

Bizim Ak-Radyo'muz İsveç'ten Orta Asya'ya kadar dinleniyordu. Uydu değiştirdik, başka bir uyduya geçtik, İsveç'ten duyulmamağa başladı. İsveç'tekiler duyulmasını istiyorlar, çünkü dinlediler, sevdiler, memnun kaldılar.

Ben bir hafta önce Avustralya'daydım. Avustralyalılar bizim yayınları dinlemek istiyor. Nasıl olur bu?.. Cebimde para olsaydı, milyarder olsaydım; bir uydu da oradan geçen uydulardan kiralardım, Avustralya'daki kardeşim de dinlerdi benim vaazlarımı, hadisleri, ayetleri, nasihatleri, bütün yaptığımız çalışmalarını; İsveç de dinlerdi, Amerika da dinlerdi. Gelip dolaşıp paraya dayanıyor, tekniğe dayanıyor.

“—Efendim bunun çaresi yok, ondan yapamıyoruz.”

Çaresi para!.. Para oldu mu, her şeyin çaresi bulunuyor; kesenin ağzını açtığı zaman her şey oluyor.

Millet yapılan mânevî hizmetin, insanın gönlüne, kafasına, imanına yapılan hizmetin kıymetinin farkında değil. Ona para vermiyor, onun için koşturmuyor. Onun için müslümanlar çok vebal altında...

Bunlar çalışmadığı için de öbür taraftaki müslümanlar çok mazlum, çok mağdur, çok miskin, dünyadan habersiz, çok zavallı... Tarihin içinden, sanki zaman tünelinden geçmişler buraya gelmişler.

İyi ki dinimizde hac ibadeti var da biraz kendi kabuklarını yırtıp, başka diyarlardan geçip Mekke-i Mükerrreme'yi bir görüyorlar, Medine-i Münevvere'yi bir görüyorlar, çok eğitim oluyor. Uçağı havada görenler, uçağın içine giriyorlar hiç olmazsa... Biraz dünyayı öğreniyorlar.

Evet, aziz ve muhterem kardeşlerim, Allah yolunda cihad edeceksiniz! Cihad sadece savaş demek değildir, İslâm'a hizmet demektir, müslümanlara hizmet demektir, Allah'ın dinine hizmet demektir; Allah'a ibadet edilmesine mâni olan engelleri kulların önünden kaldırmak demektir. Kulu Allah'a ibadet edecek hale getirmek için çalışma yapmak demektir. Cihad bu...

Onun için insanın kendi nefsiyle de uğraşmasına cihad deniliyor. Nefsi ne istiyor:

“—Hadi gündüz oruç tuttun, aslansın, ağasın, paşasın, bir tanesin, eşin yok, sen sultansın... Gündüz oruç tuttun, hadi gel akşam Beyoğlu'nda eğlen!” diyor.

Zâten eskiler de böyle yapmış Şehzadebaşı'n-da... Bilmem filanca kantocuyu dinlemişler, seyretmişler. Neden?.. Ramazan akşamları aman ne keyifli olurmuş, televizyonlar anlatıyor. Millet farkında değil:

“—Vay be eski Ramazanlar ne kadar tatlıymış, ne kadar eğlenceliymiş?” diyor.

Eğlence değil, gündüz kazandığı sevabı gece mahvediyor. Gündüz sevap kazanıyor, gece günah kazanıyor. Öyle şey olur mu?..

Nefis istiyor:

“—Arkadaş gel gir koluma, bu akşam bir yere gidelim! Oruçluyduk ya, iftarı da yaptık, teravihten sonra nereye gidelim: Karagöz oyununa mı, meddah oyununa mı, orta oyununa mı, tiyatroya mı?.. Şarkıya mı, türküye mi, çalgıya mı, kasıklarımız patlayıncaya kadar gülelim mi?.. İçelim mi, eğlenelim mi?” diyor.

Neden?.. Nefsinin esiri olduğundan... Oruç tutmuş ama, orucun anlamını anlayamamış. Orucun nefisle savaş olduğunun, kendisiyle cihad olduğunun farkında değil... Birçok kimse farkında değil. “Oruç tuttum; tamam aç kaldım, susuz kaldım, iftar vaktine kadar bekledim.” diyor.

Çok câhilmişsin, senin bir şeyden haberin yok!.. Oruç insanın nefsiyle cihadıdır. Cihad demek ki insanın kendisiyle de oluyormuş. Nasıl olacak bu?.. Kendinin içindeki kötü arzuları engelleyeceksin, iyi işleri canın yapmak istemese bile yapacaksın.

“—Hocam ben oruçluyum bugün, hiç takatim yok, bana dokunma; ben şimdi öğleden ikindiye kadar yatacağım! Hattâ ikindinin de biraz geç vaktinde kalkarım, abdestimi alırım, ikindiye son vakte sıkıştırırım, orucu uykuya tuttururum. Biraz dokunuyor bana oruç, yatayım!”

Camide mukabele var, vaaz var, camiye gelmek sevap...

“—Hocam dermanım yok, dokunma bana...”

Bak bu nefis iyi şeyi yapmak istemiyor, gördünüz

mü?.. Neyi istiyor: Yatmak istiyor. Halbuki oruç, nefisle cihad etmektir, adam nefisle cihad edemiyor. İçme arzusunu engelliyor, yeme arzusunu engelliyor, evlilik arzusunu engelliyor ama, öteki arzularını engellemiyor. Neden?.. Bilmiyor da ondan... Bilse belki onu da engelleyecek. Bilmiyor muhterem kardeşlerim, orucun nefisle savaş olduğunun millet farkında değil...

Yalan söylüyor, gıybet ediyor, dedikodu ediyor, göz zinası ediyor. Gelene geçene bakıyor, günaha giriyor. Hocam, hocam, müslüman kardeşim, sen oruçluydun, hayrola?.. Bu geçeni burdan başladın, göz hapsine aldın, bu tarafa kadar seyrettin. Allah seni ıslah etsin, Allah sana hidayet versin; ne oldu senin orucun biliyor musun?.. Gitti; akşama kadar aç ve susuz kaldın boşuna...

Gıybet ediyor, onun bunun aleyhinde dedikodu ediyor... Haram! Gıybet haram, yalan söz haram, harama bakmak haram, haramı dinlemek haram...

Millet bunları bilmiyor, yâni İslâm'ı bilmiyor. Müslüman İslâm'ı bilmiyor, müslüman Kur'an'ı bilmiyor.

“—Hocam Ramazan'da Kur'an-ı Kerim'i baştan sona bir hatmettim.”

Tamam, hatim de sevap ama, Kur'an-ı Kerim'in içinde emirler var, yasaklar var, emir ve yasaklar kitabı, Allah'ın sana emirleri var; onların da farkında mısınız?.. Hatmi indirdin ama, biliyor musun ki faiz haram, biliyor musun ki gıybet ha-

ram, biliyor musun ki s uzan etmek haram... vs. Müslüman Kur'an'ı bilmiyor, müslüman İslâm'ı bilmiyor, müslüman imanı bilmiyor, müslüman orucu bilmiyor... Müslüman dünyayı da bilmiyor, ahireti de bilmiyor. Bunların giderilmesi lâzım, bunların giderilmesi için çalışmak lâzım!.. İşte cihad...

Cihadın  eşitleri bunlar, harıl harıl herkesin çalışması lâzım!..

“–Hocam sen kürsüye  ık, anlat! Arkadaşlar da videoya alıyorlar, onlar da  oğaltsınlar, Anadolu'ya dağıtsınlar; onlar da dinlesinler!”

Öyle yağma yok... M s  AS'ın kavmi değilsiniz siz. M s  AS'ın kavmi ne demiş:

“–Hadi gidelim, Kudüs'  kurtaralım k firlerden, müşriklerden!” deyince, M s  AS'ın kavmi:

“–Biz savaşmayız, biz senin yanında gelmeyiz.

فَاذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ

(المائدة:٢٤)

(*Fe'zheb ente ve rabb ke*) “Sen Rabbinle git, (*fek til *) siz ikiniz  arpışın; (*inn  h h n  k id n*) biz burada bekleyeceğiz. Sen  arpış Rabbinle, oradaki adamları def edin oradan, biz bekliyoruz burada... Siz orayı fethettikten sonra biz de arkanızdan geliriz.” (M ide, 5/24) demişler.

Bu nedir? Bu isyandır, bu peygamber sözü dinlememektir, bu cahilliktir; öyle şey olmaz. M s  AS çarpışacak, onlar bekleyecekler; öyle

şey yok...

Herkes imtihan oluyor, bu dünyada imtihan olmayan insan yok... Herkes imtihan geçiriyor, herkes vazifesini yapacak!

Bilmem anlatabiliyor muyum, Allah tesirini halk etsin... Allah hepinizden razı olsun!..

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
12. 01. 1997 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ